

mens en rechten

Dokters van de Wereld, de Johannes Wier Stichting, Lampion, de Nederlandse Vereniging voor Medische Polemologie, Pharos en Wemos berichten over gezondheidszorg en mensenrechten.

beeld: Guus Dubbelman, HH

Afkicken op Curaçao

Jellinek, een Nederlandse verslavingszorginstelling, gaat een luxe afkickkliniek inrichten op Curaçao. Dit interessante initiatief bezien wij met enige terughoudendheid.

Ons Rotterdamse ACT-jeugdteam was onlangs op studiereis naar Curaçao. We hadden meegedaan met een wedstrijd, die was uitgeschreven door het zorgbedrijf, om genomineerd te worden als meest innovatieve team. We wonnen de hoofdprijs: een internationale studiereis naar keuze voor het hele team. We kozen Curaçao, een stuk Nederland in de Cariben, waar we een zinvolle uitwisseling verwachtten.

Joost den Otter,
voorzitter Johannes Wier
Stichting / Arts M&G bij Lucertis
ACT-Jeugd

De Johannes Wier Stichting zet zich in voor de bevordering van mensenrechten in de gezondheidszorg.

ACT, voluit Assertive Community Treatment, biedt hulp aan individuele patiënten door intensieve samenwerking van professionals uit verschillende disciplines. ACT-teams bestaan al meer dan vijf jaar in Rotterdam en richten zich op jongeren met ernstige psychische en psychiatrische problemen. Onder het motto 'vinden, boeien en binden' worden in teamverband behandelresultaten behaald die ver boven de mogelijkheden van verschillende individuele behandelaars uitstijgen.

Op Curaçao is grote belangstelling voor deze methodiek. Immers ook daar groeien jongeren op in gebroken gezinnen, verlaten ze voortijdig de school, hebben ze een (lichte) verstandelijke beperking, worden ze als tiener zwanger, raken ze verslaafd,

raken ze verzeild in criminele activiteiten. Alleen komen ze daar niet terecht in de ACT-zorg, maar in de Bon Futuro, de enige justitiële inrichting.

Voor de jongere op Curaçao is bijna elk verslavend middel verkrijgbaar dat in Rotterdam te koop is. Sommige zelfs stukken voordeliger: de prijs van cocaïne ontloopt nauwelijks die van een pakje

sigaretten. Verslavingsproblematiek komt dan ook veelvuldig voor. Maar verslaving wordt op Curaçao niet als een *gezondheidsprobleem* gezien. Dus wordt er geen *zorggeld* voor vrijgemaakt en krijgen verslaafden onvoldoende hulp. De verslaafdenzorg wordt geregeld door zeer gemotiveerde, samenwerkende organisaties, de Fundashon pa Maneho di Adikshon (FMA). Zij doen wat ze kunnen, maar moeten het stellen met weinig middelen, zodat voorzieningen domweg ontoereikend zijn.

Op hetzelfde eiland is door Jellinek een kliniek voor welgestelden ingericht, waar verslaafden anoniem en in luxe kunnen afkicken. De kliniek krijgt van het Nederlandse ministerie van Economische Zaken een subsidie van ruim een half miljoen. Dat staat in schril contrast met de onzekere subsidiegelden die aan de FMA ter beschikking worden gesteld. Van enige structurele financiering is daar geen sprake, erger nog: de laatste jaren is zelfs minder geld beschikbaar gesteld, terwijl de lokale problematiek juist is toegenomen. Waar je in Nederland een beroep kunt doen op de ziektekostenverzekering voor verslavingszorg, is dat op Curaçao onmogelijk. Geen florijs van de ziektekosten- of volksverzekering wordt er besteed aan verslavingszorg.

In het Internationale Verdrag inzake Economische Sociale en Culturele Rechten is 'het recht op de hoogst haalbare gezondheid' voor ieder mens vastgelegd. Maar als het aankomt op de naleving van dit verdrag kan binnen een en hetzelfde Koninkrijk der Nederlanden blijkbaar met twee maten worden gemeten. Het wordt nog gekker als de verslaafde Antilliaanse eilandbewoners die straks inwoner van een Nederlandse gemeente worden, een ongelijk behandeling krijgen ten opzichte van de bewoners van Curaçao. De ongelijkheid neemt dan zelfs nog toe. Volgens mij heeft de overheid iets uit te leggen.

Binnen een en hetzelfde koninkrijk kan blijkbaar met twee maten worden gemeten

Eerdere artikelen in de rubriek Mens en Rechten vindt u bij dit artikel op www.medischcontact.nl.